

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/82/2020
Identifikačné číslo spisu: 3119015359
Dátum vydania rozhodnutia: 18.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Hatala
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:3119015359.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Štífta v trestnej veci obvineného O. C. a spol. pre zločin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 18. februára 2021 v Bratislave dovolanie obvineného O. C., podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Tomáša Pukaja, proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 25. júna 2020, sp. zn. 2To/43/2020, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku dovolanie obvineného O. C. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“) z 28. januára 2020, sp. zn. 3Tk/4/2019, boli obvinení O. C., M. Y. a B. K. uznaní vinnými zo spáchania zločinu daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) Trestného zákona (ďalej len „Tr. zák.“) s poukazom na § 138 písm. i) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

obžalovaní O. C., M. Y. a minimálne B. K. za účelom dosiahnutia zisku páchaním fiskálnej trestnej činnosti sformovali v presne nezistenom čase roku 2017 na nestotožnenom mieste organizovanú skupinu páchatel'ov pôsobiacu na viacerých miestach Slovenskej republiky v období minimálne v priebehu roku 2017 až do dňa 25. októbra 2017, pričom konanie tejto skupiny páchatel'ov koordinoval a riadil obžalovaný O. C., kde jednotliví obžalovaní po koordinácii postupu a del'be úloh spočívajúcich u obžalovaného O. C. v oslovení obžalovaného B. K., aby za finančnú odmenu zabezpečil osobu k prepisu obchodných podielov spoločnosti za účelom spáchania daňovej trestnej činnosti, v zabezpečení vystavenia a zaúčtovania fiktívnej faktúry a neoprávneného uplatnenia vrátenia dane z pridanej hodnoty ako aj v koordinácii a usmerňovaní obžalovaného M. Y. počas daňovej kontroly, u obžalovaného B. K. v zabezpečení obžalovaného M. Y. ako osoby, na ktorú bude prepísaná obchodná spoločnosť s cieľom spáchať daňovú trestnú činnosť a u obžalovaného M. Y. v podpísaní listín potrebných k prepisu obchodných podielov spoločnosti Koralex, s. r. o., Trenčín, IČO: 51 070 910 za účelom spáchania trestnej činnosti a na základe takto rozdelených úloh v presne nezistenom čase roka 2017, najneskôr do 25. októbra 2017 obžalovaný O. C. požiadal obžalovaného B. K., aby za finančnú odmenu zabezpečil

osobu, na ktorú by sa previedli obchodné podiely v obchodnej spoločnosti, s čím obžalovaný B. K. súhlasil a pod príslubom finančnej odmeny za takýto prevod oslovil obžalovaného M. Y., čo obžalovaný M. Y., ktorému bola rovnako sľúbená finančná odmena akceptoval, následne obžalovaný O. C. zabezpečil listiny potrebné k prevodu obchodných podielov spoločnosti Koralex, s. r. o., Trenčín na obžalovaného M. Y., ktoré obžalovaný M. Y. dňa 2. novembra 2017 na notárstve v Dolnom Kubíne podpísal, čím sa stal konateľom v spoločnosti Koralex, s. r. o., Trenčín a následne dňa 26. novembra 2017 ako konateľ spoločnosti Koralex, s. r. o., Trenčín podal na Daňovom úrade Trenčín opravné daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiaca október 2017, ktorým spoločnosť Koralex, s. r. o., Trenčín zastúpená obžalovaným M. Y. neoprávnene uplatnila nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v rozsahu 2.483.200,- Eur ku škode štátneho rozpočtu Slovenskej republiky tým, že do predmetného daňového priznania na riadku 21 uviedla daň z pridanej hodnoty v sume 2.483.200,- Eur pochádzajúcu z dodávateľskej faktúry č. XXXXXXXX vystavenej dňa 27. októbra 2017 na sumu 14.899.200,- Eur od spoločnosti Huklimex, s. r. o., IČO: 48 219 550, a to napriek tomu, že zdaniteľné plnenie deklarované na predmetnej faktúre ako „software na meranie kybernetickej bezpečnosti“ nikdy reálne neprebehlo a následne počas prebiehajúcej daňovej kontroly obžalovaný O. C. prostredníctvom vopred pripravených a napísaných odpovedí usmerňoval obžalovaného M. Y. v tom, ako má vypovedať pred správcom dane a tiež opakovane zabezpečoval jeho ošatenie a prepravu na Daňový úrad Trenčín.

Za to bol obvinenému O. C. podľa § 277a ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák. a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam uložený trest odňatia slobody vo výmere šesťdesiat mesiacov, na ktorého výkon bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. bol obvinenému O. C. uložený aj trest prepadnutia vecí a to: pečiatky spoločnosti BioSolutions, s. r. o., Bratislava, MAVIS-SLOVAKIA, s. r. o., Bratislava, 1. Rimamuránska, s. r. o., Bratislava, Huklimex, s. r. o., Bratislava, Koralex, s. r. o., Trenčín, SIGRID, s. r. o., Bratislava, PAK BAU, s. r. o., Bratislava, Blware Ltd London, Lium, s. r. o., Trnava, Senox, s. r. o., Liptovský Mikuláš.

Obvinenému M. Y. bol podľa § 277a ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák. a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam uložený trest odňatia slobody vo výmere päťdesiatšesť mesiacov, na ktorého výkon bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obvinenému B. K. bol podľa § 277a ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák. a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam uložený trest odňatia slobody vo výmere päťdesiatšesť mesiacov, na ktorého výkon bol podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podali priamo na hlavnom pojednávaní ihneď po jeho vyhlásení odvolanie všetci traja obvinení (proti výroku o treste) ako aj prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín (ďalej len „prokurátor“) v neprospech všetkých troch obvinených (proti výrokom o treste). Odvolania boli následne písomne odôvodnené, a to konkrétne písomným podaním obvineného O. C., spísaným prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Petra Jančího (č. l. 972- 973 spisu), doručeným prvostupňovému súdu dňa 22. apríla 2020, podaním spísaným vlastnoručne obvineným O. C. (č. l. 995-1002 spisu), doručeným prvostupňovému súdu dňa 29. mája 2020, písomným podaním obvineného O. C., spísaným prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Tomáša Pukaja (č. l. 1015-1017 spisu), doručeným prvostupňovému súdu dňa 10. júna 2020, písomným podaním obvineného B. K., spísaným prostredníctvom jeho obhajcu Mgr. Eugena Cimmermanna (č. l. 964-966 spisu), doručeným prvostupňovému súdu dňa 26. februára 2020, písomným podaním obvineného M. Y., spísaným prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Jozefa Šimka (č. l. 961-962 spisu), doručeným prvostupňovému súdu dňa 24. februára 2020 ako aj písomným podaním prokurátora (č. l. 952- 957 spisu), doručeným prvostupňovému súdu dňa 17. februára 2020.

Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) o nich rozhodol na verejnom zasadnutí rozsudkom z 25. júna 2020, sp. zn. 2To/43/2020, a to takým spôsobom, že podľa § 322 ods. 2, ods. 3 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) doplnil výrokovú časť napadnutého rozsudku okresného súdu a podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 6 Tr. zák. obvinenému O. C., M. Y. a B. K. uložil trest zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku, vedúceho podniku zahraničnej osoby, vedúceho organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby a prokuristu na šesť rokov.

Zároveň podľa § 319 Tr. por. odvolania obvinených O. C., M. Y. a B. K. ako nedôvodné zamietol.

Dňa 31. decembra 2020 bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) predložené dovolanie spísané vlastnoručne obvineným O. C. proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 25. júna 2020, sp. zn. 2To/43/2020 a rozsudku Okresného súdu Trenčín z 28. januára 2020, sp. zn. 3Tk/4/2019, argumentačne doplnené podaním, spísaným prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Tomáša Pukaja (obe spoločne doručené prvostupňovému súdu 21. septembra 2020, č. l. 1093-1116 spisu). Ako dovolacie dôvody pritom obvinený označil dôvody uvedené pod písm. b) § 371 ods. 1 Tr. por. (t. j., že súd rozhodol v nezákonnom zložení) a písm. c) § 371 ods. 1 Tr. por. (t. j., že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu).

Obvinený O. C. v podanom dovolaní namietal predovšetkým tú skutočnosť, že orgány činné v trestnom konaní napriek vedomosti o záujme obvineného vyhýbať sa trestnému stíhaniu pobytom v zahraničí, nevedeli proti nemu konanie ako proti ušlému a neustanovili mu obhajcu s poukazom na § 37 ods. 1 písm. e) Tr. por. už po vznesení obvinenia. Tým, že orgány činné v trestnom konaní uskutočňovali úkony v trestnom konaní, ich realizáciou znemožnili obvinenému O. C. sa riadnym a zákonným spôsobom brániť. Obvinený v predmetnom kontexte namietal, že mu nebolo umožnené zúčastniť sa na výsluchu svedka P. Z. dňa 19. decembra 2018, svedka JUDr. O. C. dňa 12. marca 2019, rekognície dňa 12. marca 2019, výsluchu svedkyne JUDr. V. A. dňa 13. marca 2019, výsluchu obvineného B. K. dňa 8. januára 2019, resp. odňatá možnosť, aby sa ich zúčastnil jeho obhajca.

Obvinený O. C. zároveň argumentoval, že po vydaní z Poľskej republiky na Slovensko za účelom trestného stíhania nebol slovenskými orgánmi nikdy vypočutý ku skutku, a teda mu nebola daná možnosť vyjadriť sa k okolnostiam prípadu.

Vyššie špecifikovaným postupom orgánov činných v trestnom konaní došlo podľa názoru obvineného O. C. k zásadnému porušeniu jeho práva na obhajobu, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

V rámci ďalšej dovolacej argumentácie obsiahnutej v podaní vlastnoručne spísanom obvineným O. C. tento navyše namietal, že prvostupňový súd rozhodol v nezákonnom zložení, keď namiesto senátu rozhodoval v danej veci samosudca, čím došlo podľa názoru obvineného k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Vzhľadom na vyššie uvedené obvinený O. C. navrhol, aby najvyšší súd s poukazom na § 371 ods. 1 písm. b) a písm. c) Tr. por. zrušil rozhodnutia Okresného súdu Trenčín z 28. januára 2020, sp. zn. 3Tk/4/2019 a Krajského súdu v Trenčíne z 25. júna 2020, sp. zn. 2To/43/2020, a vec vrátil na nové prešetrenie a rozhodnutie.

Po postupe v zmysle ustanovenia § 376 Tr. por. sa k dovolaniu obvineného O. C. písomne vyjadril prokurátor podaním zo 4. decembra 2020 (č. l. 1130-1132 spisu), doručeným prvostupňovému súdu 7. decembra 2020, v ktorom poukázal na skutočnosť, že obvinený O. C. na hlavnom pojednávaní vykonal vyhlásenie o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., ktoré okresný súd prijal, zdôrazniac, že takto uskutočnené vyhlásenie je v zmysle § 257 ods. 5 Tr. por. neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním, ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. V danej

súvislosti prokurátor zároveň uviedol, že obvinený O. C. vykonal vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. sám, dobrovoľne, vedomý si následkov predmetného vyhlásenia.

Z konania na prvostupňovom súde podľa názoru prokurátora nevyplýva žiadna zmienka o porušení práva na obhajobu obvineného O. C., ktoré tento namietal až v odvolacom konaní pred krajským súdom. Prokurátor zároveň konštatoval, že sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu ohľadom prípadného porušenia práva obvineného na obhajobu.

Prokurátor v závere vyjadrenia navyše dodal, že odhliadnuc od právnej nemožnosti uplatnenia neobstojí ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por., pretože konanie o obžalobe pre zločin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i) Tr. zák. vykonal v súlade s § 349 ods. 1 Tr. por. zákonný sudca - samosudca vecne a miestne príslušného Okresného súdu Trenčín.

Z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby najvyšší súd podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného O. C. odmietol, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) postupom podľa § 378 Tr. por. predbežne preskúmal dovolanie i predložený spisový materiál a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) v spojení s písm. a) Tr. por.], bolo podané v lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.). Súčasne však zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, pretože bolo podané neoprávnenou osobou.

Z obsahu predloženého spisového materiálu, konkrétne zo zápisnice z hlavného pojednávania okresného súdu z 28. januára 2020 (č. l. 936- 940 spisu) vyplýva, že v posudzovanej trestnej veci okresný súd postupom podľa § 257 ods. 7 Tr. por. prijal vyhlásenie obvineného O. C. podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe (obdobne došlo zo strany okresného súdu k prijatiu vyhlásenia obvineného M. Y. a B. K.) a zároveň rozhodol, že dokazovanie v rozsahu, v akom sa obvinený priznal k spáchaniu skutku nevykoná, pričom vykoná iba dokazovanie súvisiace s výrokom o treste.

Z obsahu predmetnej zápisnice zároveň vyplýva, že prijatiu vyhlásenia obvineného O. C. podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. predchádzal postup okresného súdu, ktorý bol plne v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku. Obvinený bol zo strany okresného súdu riadne poučený o svojich právach a následne súhlasne odpovedal na všetky otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Tr. por. Po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku, vysvetlení jeho významu a poučení o opravnom prostriedku podali priamo na hlavnom pojednávaní odvolanie všetci traja obvinení (proti výroku o treste) ako aj prokurátor v neprospech všetkých troch obvinených (proti výrokom o treste).

Najvyšší súd v tejto súvislosti považuje za potrebné upriamiť pozornosť na právne následky vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., ktoré v zmysle § 257 ods. 5 Tr. por. spočívajú v tom, že súdom prijaté vyhlásenie obvineného o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zo strany obvineného teda výrok o vine prvostupňového rozsudku, ktorému predchádzalo prijatie vyhlásenia obvineného o vine, nie je možné napadnúť dovolaním zo žiadneho z dôvodov vymedzených v § 371 ods. 1 písm. a) až písm. n) Tr. por., pretože v tomto rozsahu je dovolanie vo vzťahu k vine neprípustné.

Výnimku v tomto smere tvorí iba dovolanie podané podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., avšak v tomto kontexte je potrebné zdôrazniť, že pri určení okruhu osôb, ktoré sú oprávnené v danej situácii dovolanie podať, nemožno ustanovenie § 257 ods. 5 Tr. por. vykladať izolovane, ale v súhrne s ďalšími ustanoveniami upravujúcimi postup v konaní o dovolaní, a to ustanoveniami § 369 ods. 1, ods. 2 a § 372 ods. 1 veta prvá Tr. por.

Podľa § 369 ods. 1 Tr. por. dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 podá minister spravodlivosti len na podnet. Podnet môže podať osoba, ktorej tento zákon nepriznáva právo na podanie dovolania okrem osoby, ktorá nespĺňa podmienku dovolania uvedenú v § 372 ods. 1.

Podľa § 369 ods. 2 Tr. por. proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa môže podať dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1

- a) generálny prokurátor proti ktorémukoľvek výroku,
- b) obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že len minister spravodlivosti je osobou oprávnenou podať dovolanie proti rozhodnutiam súdu prvého stupňa, proti ktorým zákon pripúšťa podať tento mimoriadny opravný prostriedok, teda proti trestnému rozkazu [v zmysle § 368 ods. 2 písm. a) Tr. por.], proti rozsudku schvaľujúcemu dohodu o vine a treste (v zmysle § 334 ods. 4 Tr. por.), proti rozsudku po prijatí vyhlásenia obvineného o priznaní viny (v zmysle citovaného § 257 ods. 5 Tr. por.) a, samozrejme, proti rozhodnutiam v zmysle § 371 ods. 2, ods. 3 Tr. por.

Ustanovenie § 369 ods. 2 Tr. por. poriadku neoddeliteľne nadväzuje na § 257 ods. 5 Tr. por., pričom zrozumiteľne a jednoznačne vymedzuje pre subjekty oprávnené podať dovolanie (oprávnené osoby) „okruh“ rozhodnutí, ktoré môžu dovolaním napadnúť. Rozširujúci výklad § 257 ods. 5 Tr. por. v prospech obvineného tak, že môže podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. proti rozsudku súdu prvého stupňa, neprichádza do úvahy, a to ani s odkazom na právo na spravodlivý proces. Prípadná nezákonnosť vo vyššie uvedených rozhodnutiach môže byť napravená len na podklade dovolania podaného ministrom spravodlivosti tak, ako to predpokladá § 369 ods. 1 Tr. por.

Inými slovami povedané, v zmysle uvedeného, proti prvostupňovému rozsudku, ktorý bol vyhlásený po prijatí vyhlásenia obvineného o priznaní viny podľa § 257 ods. 5 Tr. por. môže dovolanie smerujúce proti výroku o vine podať len minister spravodlivosti, a to na podnet obvineného alebo na podnet inej osoby [§ 369 ods. 1, § 371 ods. 1 písm. c), § 372 ods. 1 Tr. por.] [k tomu pozri bližšie rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 12/2017].

Zo znenia ustanovenia § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por. a § 372 ods. 1 Tr. por. totiž jednoznačne vyplýva, že obvinený je oprávnený podať dovolanie iba proti rozhodnutiu súdu druhého stupňa, teda iba v prípade, ak proti výroku, ktorý dovolaním vecne napáda, podal riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté, resp. ak bol takýto výrok druhostupňovým súdom zmenený v jeho neprospech na podklade opravného prostriedku podaného prokurátorom alebo poškodeným.

V súvislosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu najvyšší súd predovšetkým akcentuje skutočnosť, že predmetom posúdenia krajského súdu v rámci odvolacieho konania bol len výrok o treste, ktorý bol napadnutý odvolaním prokurátora a obvinených. Výrok o vine obvineného, ktorý bol okresným súdom prijatý na základe jeho vyhlásenia ako obžalovaného podľa § 257 ods. 5 Tr. por., nadobudol právoplatnosť už v konaní pred súdom prvého stupňa, v dôsledku čoho bol krajský súd týmto výrokom viazaný a bol povinný z neho vychádzať pri rozhodovaní o treste.

Vzhľadom na skutočnosť, že obvinený v prejednávanej veci nepodal a ani nemohol v zmysle § 257 ods. 5 Tr. por. podať proti výroku o vine riadny opravný prostriedok, je potrebné konštatovať, že obvinený nebol, pokiaľ ide o námietky smerujúce voči výroku o vine, v posudzovanej veci osobou oprávnenou podať dovolanie a takouto osobou by mohol byť iba minister spravodlivosti.

Najvyšší súd zároveň jedným dychom dodáva, že vyššie konkretizované závery nie sú aplikovateľné vo vzťahu k dovolacím námietkam smerujúcim proti výroku o treste, v prípade, ak proti nemu obvinený podal riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté krajským súdom. V tomto smere by bol obvinený bezpochyby osobou oprávnenou na podanie dovolania. Z dovolania podaného

obvineným O. C. však jednoznačne vyplýva, že obvinený v rámci použitej argumentácie v prejednávanej veci neuplatnil žiadne námietky, ktoré by svojim obsahom smerovali proti výroku o treste a v prípade ktorých by najvyšší súd mohol pristúpiť k posúdeniu, či tieto napĺňajú niektorý z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že prvostupňový súd rozhodol v nezákonnom zložení, keď namiesto senátu rozhodoval v danej veci samosudca, najvyšší súd konštatuje, že táto je s prihliadnutím na jej dosah potenciálne vecne podraditeľná pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por., z dôvodu ktorého je však dovolanie v prejednávanej veci s prihliadnutím na § 257 ods. 5 Tr. por. vo vzťahu k vine neprípustné.

Napriek uvedenému záveru však najvyšší súd k predmetnej námietke takpovediac „nad rozsah“ uvádza, že vzhľadom na skutočnosť, že v prejednávanej veci išlo o konanie o zločine daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i) Tr. zák., v prípade ktorého Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje trestnú sadzbu trestu odňatia slobody v rozmedzí od sedem do dvanásť rokov, je potrebné konštatovať, že konanie na prvostupňovom súde bolo vykonané v súlade s § 349 ods. 1 Tr. por. zákonným sudcom, a to samosudcom príslušného súdu.

Na podklade vyššie prezentovaných úvah najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto uznesenie bolo prijaté v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.